A°. 1841. N°. 44.

ARNHEMSCHE COURANT.

(De prijs dezer Courant, die geregeld *vijfmaal* 's weeks wordt uitgegeven, en wel op *Zondag*, *Dingsdag*, *Woensdag*, *Donderdag* en *Zaturdag*, is *f* 5 in de drie maanden. —)

DONDERDAG 4 MAART.

(De prijs der Advertentiën is, van *een* tot *vijf* regels *f* 1.00, en voor elken regel daarboven 20 centen behalve 35 centen zegelregt, voor elke plaatsing.)

De Kamer.

Eerstdaags zullen de zittingen der Tweede Kamer weder worden hervat; men heeft haar tijd ter uitrusting gelaten. Of zij daaruit veel nieuwe kracht zal hebben geput, moge worden betwijfeld; niet zonder grond echter hoopt men welligt dat sommige nieuw ingetreden leden haar een energischer aanzien zullen bijzetten. Op hen dus vooral heeft men het oog; want wat men zich omtrent velen der zoogenaamde opposanten in haar midden vroeger beloofde, bleek te vaak ijdel; men zag zich in de meening van derzelver politisch karakter te veelvuldig bedrogen, om van hen iets wezenlijk afdoende meer te verwachten. De geduldige en geloovige Kamer had medegewerkt tot het vorig bestuur, de hand geleend aan de financiële maatregelen, die nu, niet lang nog geleden, door het Amsterdamsch cameleon-blad, 't welk en de toenmalige regering en de toenmalige Kamer met al zijn wierook ondersteund had, »schandelijke geldverspillingen" werden genoemd. Ook zij klaagde daarop over ministeriële misleiding; maar ook haar ontbrak het aan schuldeloosheid of aan energie om aan die ministers verdere medewerking te weigeren. Men zag haar — en schier niemand in Nederland scheen het te verwonderen — die ministers, stilzwijgend, wat! minzaam, vereerend, in haar midden ontvangen, hun begrootingen toestaan als ware er niets gebeurd. De minister van Volharding, met zijne consulerende Schepenen van 'sGravenhage, kreeg weder zijne duizenden voor licht en voor meubels; voor dien sedert jaren denkbeeldigen secretaris van legatie te Berlijn; voor dien consul op Tripoli die te Medemblik resideert! Al zijne vreemde vrienden werden in onze gezantschappen gelaten: *der gnädige Herr* D'ECK, *die gnädige Herren* VON SCHERFF, FABRICIUS, RUHR, en hoe al de andere *herren* en *messieurs* mogen heeten! — Alles was nog als onder de *vaderlijke* regering! men maakte aanmerkingen en stemde begrootingen toe. Er werd van eene *oude* regering en van eene *nieuwe* regering gesproken, in de tegenwoordigheid der oude heeren VAN MAANEN, VERSTOLK, DE KOCK en VAN PALLANDT, die stond zaten te kijken waar toch die *nieuwe* regering was. Zijn wij nu, schenen zij zich zelven te vragen, nieuw geworden op onzen ouden dag! Wat hebben wij dan toch, goede hemel! voor nieuwigheden gepleegd? — Figureert dan, dacht Z. Exc. van buitenlandsche zaken, die onzigtbare secretaris bij het Berlijnsch gezantschap niet, even als in vroegere jaren, op mijne begrooting? en kan ik hen niet, even als te voren, uittarten dien secretaris te vinden, zelfs bij al het licht dat mij voor mijn ministerie wordt bedeeld! Heb ik niet zelfs, als tot proeve hoe ik de bezuiniging versta, de secretarissen van legatie, zonder legatie, vermeerderd, en de som verdubbeld, die voor non-activiteitsgelden aan zoodanige heeren wordt betaald? Wat is er dan toch veranderd? — Het geloof misschien en het vertrouwen... in SALOMO, den Wijze, die, als had hij mijn budget gelezen, uitriep: er is niets nieuws onder de zon!

Intusschen zijn er allengs eenige andere leden, verschillend naar men denken mag, van de gewone, ter Kamer afgevaardigd. Zuid-Holland koos den heer VAN NES; en uit vrees misschien dat het nu soms den heer DIRK DONKER CURTIUS mogt gaan kiezen, schijnt het te blijken dat men de Zuid-Hollandsche staten niet oproept ter vervanging van den heer FRETS; die echter, naar nooit wedersproken is, reeds sinds maanden zijn ontslag heeft genomen. Een stap voorwaar, zeer pleitende voor 's heeren FRETS getrouwheidskarakter. De heer FRETS was een hart- en nieren-vriend van den vorigen koning; toen deze nu aftrad, kon de heer FRETS wel niet anders dan insgelijks aftreden.

In waarheid, 't was goed gehandeld, 't was achtenswaardig van den heer FRETS. Men hebbe de gevoelens en meeningen die men wil, hoe ongegrond, hoe verkeerd ook, 't doet niets tot het karakter, en zijne hersenen gaf men zich zelven niet; maar men blijve zijne gevoelens getrouw en men verloochene niet — erbarmelijke laagheid! — zijnen vriend in tegenspoed. Of wel, bemerkt men later de ongegrondheid zijner gevoelens, de verkeerdheid zijner meeningen, zoo hebbe men eerlijkheid en geweten genoeg om te erkennen: ik ben een man van dwaling en behoor niet op een politisch tooneel. Dan kan de natie ook voor de ergste politische feilen doen, wat de Christenkerk der Middeleeuwen deed voor hare groote zondaars — vergeven; op voorwaarde dat men den sluijer neme.

In omni conflictu non tam prodest multitudo quam virtus, zeide VEGETIUS zeer te regt. Mogt men er slechts vijf of zes in de Kamer vinden, die zich aansloten tot oefening van stelselmatige medereregeringskracht. Op hen zou de blik der natie gerigt zijn; naar hen zou men luisteren, onverschillig over hetgeen een aantal leden die reeds zoo vele en zoo verschillende woorden spraken, voortaan gelieven zullen te zeggen of niet te zeggen.

Hoe klein in getal de kernige minderheid dan aanvankelijk zijn mogt, zegevieren zou hare meerdere kracht, bijaldien hare leden slechts stelselmatig volhardden, en zich vooral wachteden voor die zoogenaamde »bescheidenheid", — onderdanigheid, flaauwheid, die bij volksvertegenwoordigers niet te pas komt. Aan hen is het te verklaren — en wij wilden wel eens zien wie het weerspreken zou — dat de ministers der vorige regering ongeschikt zijn om langer aan het roer te blijven, dat zij hen verantwoordelijk stellen voor hetgeen tijdens hun bestuur verwaarloosd werd of verkwist; voor de verlamming welke zij bragten of toelieten in alle takken van bestuur; voor de eigen wetten die wij gedeeltelijk 20 jaren lang misten, gedeeltelijk nog missen: den minister van justitie, voor het strafwetboek, sinds onheugelijken tijd herhaaldelijk beloofd, doch nog steeds in het rijk der droomen te zoeken; voor allerlei wetten die reeds lang voorgesteld moesten wezen, doch die het nog niet zijn: den minister van binnenlandsche zaken voor de anarchie die hij laat heerschen aangaande het medestemmen of niet medestemmen der gouverneurs bij de verkiezingen, een stemmen, hun ontbonden bij de grondwet gebleden, bij hunne instructie, en waaromtrent het hun thans vrijgesteld schijnt te handelen naar goeddunken. Hoe dat besturen? Of gelijkt zulks naar het huishouden van JAN STEEN? En dan die minister van Buitenlandsche Zaken en Nijverheid, zeer geschikt misschien om *Hollandsche Nachten* te gaan schrijven aan het graf der Schepenen van 's Gravenhage, doch wiens Volharding aan het departement ons zoo duur te staan kwam, — zal men hem in het oneindige onze gezantschappen en consulaten door vreemdelingen laten vervullen? in het oneindige gelden laten aanvragen voor denkbeeldige secretarissen te Berlijn? voor consuls op Tripoli die te Medemblik resideren? Voor *spendatie* en wat al meer?

Waarlijk, is het ernst met de orde en bezuiniging die men zegt in het bestuur te verlangen, met krachtige en wettige regering, met wering van onkunde en bevordering van talent, met vestiging van nationale kracht en eendragt, — zoo is het een allereerst, een allernoodzakelijkst vereischte: nieuwe ministers, van gansch anderen geest.

Laten er slechts vijf of zes geëerde mannen, waarlijk nationale mannen in de Kamer opstaan, om zulks onbewimpeld en krachtig te verklaren, en onvermoeid te herhalen, dan, vleijen wij ons, zal de koning, die nog slechts weifelt en wien men de waarheid nog niet genoegzaam heeft blootgelegd, niet langer aarzelen om tot eene beslissende en hoe langer hoe meer noodig wordende reorganisatie van regering over te gaan.

De schriftelijke vertegenwoordiging doet het hare, zal zij in de Kamer niet worden ondersteund? Er zijn er toch verscheidenen die denken als wij, zal er niemand zijn om eveneens te spreken? Er zijn mannen bij, die een' schoonen naam van hunne voorouders ontvingen, zullen zij er voor hun aandeel slechts rook en walm overheen laten gaan?

Er zijn mannen bij, die eenen schoonen naam konden stichten, willen zij niets voor hun nageslacht doen?

Seggiendo in piuma,
In fama non si vien, nè sotto coltre;
Senza la qual chi sua vita passa,
Cotal vestigio in terra di se lassa,
Qual fummo in aere o in acqua la spuma.

Buitenlandsche berigten.

TURKIJE.

Een buitengewoon bijvoegsel der Turksche staats-courant, van 3 februari, behelst een artikel, waarin eerst gewaagd wordt van de uitlevering der vloot, de ontruiming van Syrië en de heilige steden, en men vervolgens leest: »Dit alles is ter kennis van de regering gekomen, en uit het antwoord van den stedehouder van Egypte aan Z. H. blijkt wijders zijne onderwerping. Dien ten gevolge is het tijdstip aangebroken voor de vervulling van de beloften Zijner Hoogheid, en daar de spoedige onderwerping en de betoonde gehoorzaamheid om zich naar de bevelen van Zijne Hoogheid te voegen, Zijner Hoogheid tevredenheid waardig bevonden werd, zoo heeft Hoogstdezelve (wien de Allerhoogste een lang leven en zijnen besten zegen bedeelen moge) naar de hem eigene genade en goedheid, al het vroeger gebeurde

als niet gebeurd geli even te beschouwen en den genoemden stedehouder, als mede zijne kinderen, aanhangers en dienaren niet alleen volkomen vergiffenis en amnestie verleend, maar denzelven, om hem nog buitendien benevens zijne kinderen met bijzondere bewijzen van barmhartigheid en genade te overladen, het stedehouderschap over Egypte erfelijk verleend. Daar nu echter deze erfelijk verleende gunst natuurlijk op eenige voorwaarden moet rusten, en naardien de waardigheid van stedehouder slechts aan dienaren der Hooge Porte verleend wordt, alzoo ook de ingezetenen van Egypte onder het getal harer onderdanen behooren, en naar hoogstdeszelfs wil in elken stand en betrekking rust en veiligheid zullen genieten — zoo heeft Z. H. besloten, dat, overeenkomstig de vorderingen der keizerlijke waardigheid, voor dit gedeelte zijner onderdanen eenige grondregelen van regering zullen worden bepaald. Met de hulp des Almagtigen zal binnen kort een bijzondere commissaris als overbrenger van een grootheerlijken firman betrekkelijk die aangelegenheid afgezonden worden. Zoo zon dat, Gode zij lof en eer, de Egyptische zaak een bevredigend einde hebben gevonden." (*Allg. Z.*)

ITALIE.

Van de Italiaansche grens, 16 febr. Als officieel wordt uit Rome gemeld dat de pauselijke stoel bewilligd heeft, dat het aartsbisdom van Keulen door een suffragant-bisschop bestuurd worde; terwijl Z. H. zelf den aartsbisschop *Droste* den raad zou hebben gegeven de kardinaals-waardigheid of eenige andere kerkelijke betrekking te Rome aan te nemen, welke hem op eene eervolle wijze van zijn bisdom zou verwijderd houden. (*Allg. Zeit.*)

ZWITSERLAND.

De regeringen van Aargau en Solothurn hebben aan het voorzittend kanton hare nieuwe staatsregelingen overgezonden, om dezelve in het bondsarschief neder te leggen, en er, zoo mogelijk, reeds bij die eersten buitengewonen landdag den bonds-waarborg te erlangen. (*Postamts. Z.*)

FRANKRIJK.

Parijs, 28 febr. In de zitting der kamer van afgevaardigden, van gisteren, is omstreeks 6 ure het ontwerp van wet wegens het krediet voor de geheime fondsen aangenomen, met eene meerderheid van 90 stemmen, namelijk 245 tegen 135. De zitting is nilerst belangrijk geweest, zonder echter, in weerwil zelfs van de verkregen groote meerderheid, iets bepaalds aan te duiden omtrent de vraag, of het bestaande kabinet langen tijd op voldoend overwigt in de kamer zal kunnen rekenen.

Voor het buitenland is dit het merkwaardigst, dat de heer *Guizot* nieuwe doorslaande bewijzen heeft gegeven van zijne liefde tot bewaring van den vrede in ons werelddeel, en meer dan ééne uitdrukking gebezigd heeft, die de hoop bevestigen moet, dat hij niet zal worden gestoord.

— Sedert de terugkomst van den heer *Bresson* te Parijs, houdt hij gestadig conferenciën met den heer *von Arnim*, minister van Pruissen.

— De heer *de St. Aulaire*, ambassadeur te Weenen, wordt tegen het einde dezer week alhier verwacht.

— Heden nacht is een koerier uit Londen, met dépêches van daar staatgelastigde, aan het ministerie van buitenlandsche zaken aangekomen.

— »De discussie over de geheime fondsen — zegt de *Revue de Paris* — heeft de mierste gesteldheid der kamer blootgelegd. Zekerlijk, voor hen die de verschillende wisselingen van het politisch leven des lands en des parlements aandachtig gadeslaan, was deze nieuwe proef niet noodig, om te weten dat eene innige ontbinding der partijen ondermijnde; maar sommigen betwijfelden zulks, of gaven voor het te betwijfelen." Het tijdschrift meent dat de leden der verschillende partijen hunne aanvoerders uit het oog verloren, en de eenheid van aanvallen en verdediging prijs gegeven werd. Het roemt overigens den heer *Guizot* voor zijne stilzwijgende afkeuring der overdrijving, welke men in het rapport van den heer *Jouffroy* vindt. »Men moet," zeide de minister van buitenlandsche zaken, »de politiek niet meer terugbrengen naar het verledene, of berekenen voor eene verwijderde toekomst; het tegenwoordige alleen moet ons bezig houden." — »Er bestaat geene reden," voegde hij er bij, »om oude twisten op te wekken; er bestaat geene reden om in den boezem der meerderheid kiemen van tweedragt te strooijen, welke zij zelve niet verlangt."

† — Voor den raad van discipline van het 5de legioen der nationale garde van Parijs, verschijnt een dikke, weldoorvoede, kogelronde man, in groote opgewondenheid en blijkbaar gereed om eene lange redevoering te houden. Zijn naam is *Lindor*, zijne afkomst schijnt echter, naar de zeer prozaïsche nering, welke hij drijft, te oordeelen, vrij nederig; de eerzame naamgenoot van den graaf *Almaviva* wijdt zijn leven aan de vervaardiging van worsten en hoofdkaas, — hij is spekslager. De deurwaarder roept den beklaagde af. *Lindor* (*levendig*): Heer president! gesteld gij zijt spekslager: men brengt u een varken, men brengt u zelfs verscheidene varkens; gij haast u ze te ontvangen. (*Algemeen gelach*). Ik weet niet waarom men lacht... ik meen mij op geenerlei wijze aan eene personaliteit schuldig te hebben gemaakt. (*Verdubbeld gelach*). *President*: Zeg ons, waarom gij den 13den februari niet op de wacht teruggekeerd zijt? — *Lindor* (*zeer ernstig.*) Ik haast mij uwe vraag te beantwoorden. Gesteld, men had u binnen 26 seconden verscheiden varkens gebragt. (*lagchen.*) Deze varkens brengen u in verlegenheid, zitten u op de maag (*algemeen gelach door de geheele zaal*). Ik meen de geheimen van het particuliere leven niet te hebben blootgelegd (*uitbarsting van vrolijkheid*). *De president* (*zelf lagchende*): Kom toch eens ter zake. *Lindor*: Daartoe ben ik op weg... Ik zeg dus, gij wilt niet dat die dieren u 24 uren lang het huis vol knorren; gij vraagt verlof aan den kommandant van den post om naar huis te mogen gaan om ze te slagten... en dat heb ik gedaan, toen ik op wacht was; daar hebt gij de gansche zaak. — *President*: De raad weet dat gij verlof hadt om van de wacht te gaan, maar gij hadt ten 6 ure des avonds moeten terugkeeren. — *Lindor*: Men moet ook kunnen, niet waar? Gij begrijpt wel, dat, als men verlof vraagt, alleenlijk om varkens te slagten, men zich juist niet gaat amuseren; wanneer ik echter niet terstond op wacht teruggekomen ben, zoo was zulks omdat ik er op de ergerlijkste wijze in verhinderd werd. *President*: hoe zoo? *Lindor*: Ik was zeker eenige oogenblikken over den tijd: het mag wel acht uur... half acht... acht uur, ja, openhartig bekend, het mag acht uur geweest zijn. Ik ga door het Palais Royal, om mij naar het Caroussel te begeven... Knak, op het oogenblik dat ik uit de gallerij in den tuin stap, wordt het hek achter mij gesloten; en toch had ik mij te voren bij eenen kleermakersknecht geïnformeerd, die mij verzekerde dat de tuin open was... nu, mijne heeren, 't was een logen; het hek was overal gesloten, want de retraite was reeds geslagen; de gezegde naaldheld had mij eene pots gespeeld. — *President*: Toen gij opgesloten waart, hadt gij moeten verzoeken dat men u uitliet. — *Lindor*: Dat deed ik; ik riep het openbaar medelijden in, als een bedelaar of een zwavelstokjes koopman... het baatte niets... (*langdurig gelach*). Ik bad dringend om de gunst, mijnen weg te mogen gaan... men gaf mij den raad om over de puntige tralies te klimmen; ik kon er niet toe besluiten, vermits zij mij onaangenaamheden hadden kunnen veroorzaken. Ik ben niet bijzonder sterk in de gymnastiek. *President*: Gij zijt er dus lang gebleven? — *Lindor*: Lang zegt gij! Tot den volgenden morgen... Verbeeld u, een man... alleen... in de sneeuw, midden in een tuin, gansch gewoonlijk gekleed, zonder flanellen borstrok, want ik draag nooit iets op mijn lijf, behalve mijn hemd. *President*: Die gevangenschap was dus de reden uwer afwezigheid? *Lindor*: Ja, mijnheer; het ging mij als *Robinson Crusoe* op zijn verlaten eiland, uitgenomen slechts dat ik geen *Vrijdag*, geen papegaai en geen regenscherm had. Van galscher harte had ik daarvoor een ham gegeven, die hun mij althans tot dak kunnen dienen ?! Zal ik nog zeggen dat ik aan den voet van een Venus-beeld geslapen heb, eene vrouw die niet eens fatsoenlijk gekleed is. (*algemeen gelach.*) Hoe aangenaam voor een vader des huisgezins !! *President*: De raad spreekt u vrij, maar beloof in 't vervolg voorzigtiger te wezen. *Lindor*: Ik zweer het u, en gij zult zien dat mijne beloften geen worstwater zijn.

BELGIE.

Brussel, 28 febr. In de laatste bijeenkomsten van de kamer der gedeputeerden zijn de beraadslagingen over de begrooting, betreffende het onderwijs, begonnen, en hebben de partijen gelegenheid gehad, zich meer in hare ware gedaante te vertoonen. De minister *Rogier* is daarbij heftig aangevallen door den heer *Doignon*, wegens de wijze, op welke hij het onderwijs in de stedelijke collegien, door den staat bezoldigd, heeft getracht te verbeteren. De genoemde spreker heeft geoordeeld, dat de door den minister in dat opzigt genomene maatregelen geene andere strekking hadden, dan om een verderfelijk liberalismus in de hand te werken. De aangevallen minister heeft zich dapper verdedigd, en, bij stemming, de bovenhand behouden.

Gisteren heeft de minister van justitie, de heer *Leclercq*, de voorstanders van de partij der geestelijkheid te gemoet gevoerd, dat zij slinksche middelen bezigden, om op nieuw aan het bewind te komen; — dat zij, in stede van de ministers gedurig van ter zijde aan te randen, liever ronduit moesten verklaren, dat het bewind hun vertrouwen niet genoot; — dat zij daartoe gelegenheid konden vinden, bij eene stemming over de thans in beraadslaging zijnde begrooting, en dat alsdan de ministers zouden weten, of zij aan het bewind konden blijven, of hunne waardigheden moesten nederleggen, of de kamer ontbinden. De heer *Lebeau* heeft in denzelfden zin gesproken, en het schijnt dus nog spoediger tot eene beslissing te zullen komen dan men had verwacht.

Binnenlandsche berigten.

Rotterdam, 1 maart. Van goederhand vernemen men, dat een voorstel, onlangs in den raad dezer stad gedaan, en strekkende om de binnenstad van versch water te voorzien, in de vergadering van 27 februari commissoriaal is gemaakt.

Arnhem, 3 maart. Bij den boekhandelaar *G. van Eldik Thieme*, in de Bakkerstraat alhier, is thans mede verkrijgbaar, voor den prijs van 75 cents, het in de vorige week in druk uitgekomen vlugschrift, waarbij beproefd wordt het betoog, *dat het Geldersche polderreglement is ongrondwettig en wat den vorm en wat den inhoud betreft. — Dat hetzelve is onregtvaardig in de toepassing en onbestaanbaar met de algemeene burgerlijke wetgeving.*

Ten bewijze der eerste stelling wordt de historie van het polder-reglement sedert het jaar 1825 in al hare bijzonderheden vermeld; — voorts de circumscriptie, de wederkeerige onderstand en de afschaffing van alle vroegere regten en overeenkomsten getoest aan de grondwet. In de tweede plaats vindt men door voorbeelden en met daadzaken de onregtvaardigheid en onbilligheid der hoofdbeginselen van het reglement aangetoond; terwijl eindelijk de codificatie, bij dat reglement aangenomen, als eene curieuse compilatie wordt kenbaar gemaakt en critisch onderzocht.

In een volgend nommer zullen wij dat gedeelte der belangrijke brochure aan onze lezers mededeelen.

— De *Javasche Couranten* van 21 october tot 4 november 1841 (welke voor het overige geen nieuws van eenig belang bevatten) geven eene beschrijving van een den 29sten october te Batavia gevierd feest ter gedachtenis aan het vertrek van de expeditie, welke, juist 25 jaren geleden, het moederland had verlaten, om de kolonie weder in bezit te nemen. De personen, die in der tijd aan deze expeditie hadden deelgenomen en zich nog te Batavia bevonden, ten getale slechts van 18, zijn door hunnen togtgenoot, den generaal-majoor *Cochius*, tot het vieren van dit feest genoodigd, waaraan voorts een aantal hunner vrienden en bekenden deel namen. De weinige onder-officieren en soldaten, die insgelijks met de bedoelde expeditie het vaderland verlaten hadden, zijn door den generaal mede feestelijk onthaald.

Mengelwerk.

Een en ander aangaande den baron VAN DOORN en den graaf VAN STRAFFORD.

(*Ingezonden.*)

Steeds blijft zich een ministerie handhaven, hetwelk meermalen betrapt op afkeer van onze grondwettige instellingen, geheel verloren in de algemeene denkwijze, noch waarborg voor het tegenwoordige, noch waarborg voor het toekomende aanbiedt. — Heeft de nieuwe regering dan geen vertrouwen noodig, om met goeden uitslag het geschokte en mishandelde land op te beuren, ja, zoo mogelijk, te redden? En hoe kan zij immer dat vertrouwen verwerven, wanneer hare handelingen steeds van onopregtheid en geveinsdheid kunnen worden verdacht? — Immers wie, die gezond verstand bezit, zal aan de plotselinge bekeering van den heer VAN DOORN tot het liberalismus gelooven? Verandert de moor wel eensklaps van kleur?

Hij, die jaren lang als hoofd van een ministerie te boek stond, hetwelk eenen droevigen naam heeft achtergelaten, kan hij thans door den goeden Hollander op eens als warm voorstander van constitutionelen zin en vrijzinnig leven worden beschouwd? — Onze natie is goed van geloof, maar aan plotselinge gedaante-verwisselingen als deze, nog niet genoeg gewend. — Zij kan het verledene zoo maar niet in eens uit haar geheugen wisschen.

Herinneringen, welke den man van eer, den liefhebber

maar zijns lands, ook thans nog eenen blos van schaamte op de wangen jagen, of wel met droefheid vervullen, vertoonen zich nog te versch voor haren geest.

Gij, die toen boven anderen invloed uitoefendet op het bestuur, wat deedt gij met de eer, de welvaart, de vrijheid uws lands? — De eer? — Welke uwer hooggeprezene hoedanigheden was het, die dezelve in de waagschaal stelde, toen zij door de noodzakelijk gewordene aanneming der 18 artikelen kon worden beveiligd?

Sleepte men niet, dien ten gevolge, de vlag der DE RUIJTERS en TROMPEN in het slijk? Moest zij zich niet verbergen? Werd niet, met Neêrlands schepen, ook op *haar*, voor het eerst, tot spot der wereld, embargo gelegd? En dit, om, magteloos als men was, weldra nog veel nadeeliger voorwaarden aan te nemen!

En nu de welvaart des lands? — Werd niet door de steeds door U aangewakkerde zinnelooze hoop op herwinning van België de schuldenlast des staats tot eene schrikbarende hoogte opgevoerd? Zijn niet verwikkelingen van den ergsten aard, vooral over-belasting der natie, daarvan heden het gevolg?

En wat deedt gij met de aloude vrijheid des lands? Offerdet gij dezelve niet aan uwe eerzucht, aan eenen ijdelen titel op, en met dezelve welligt de nog edelmoedige denkbeelden uwer jeugd? Werd niet eenmaal in ander land, onder den invloed van hem, die het oor des vorsten bezat, de grondwet bij besluit veranderd, de verkiezingen bij reglementen tegen den geest der grondwet verklaard en gewijzigd, de onafhankelijkheid der regterlijke magt geloochend? Wie gaf openlijk den naam van *factie* aan de gemoedelijke vertegenwoordigers des volks, welke, eindelijk den afgrond ziende, waarin het dierbaar vaderland zonk, langer weigerden de leer van goed vertrouwen en blind geloof te volgen? Neen, de goede natie is dit een en ander niet vergeten! Zij kent den naam van den noodlottigen man, die zoo raadde, zoo handelde. — Zij laat aan hem gaarne zijne Fransch-keizerlijke denkbeelden, maar wenscht, dat hij dezelve niet in eenen constitutionelen staat blijve uitoefenen. — Immers zoo lang dergelijke staatsdienaren het oor des konings bezitten, zal wantrouwen ook de meest goed gezinden vervullen.

De schoonste handelingen worden daardoor verlamd, terwijl men achter dezelve steeds eene noodlottige hand meent te te ontwaren, welke aan kunstgrepen, middelen van tijdelijke bevrediging, blinddoeken voor ligtgeloovigen in den lande, doet denken. Het grootste nadeel, hetwelk gunstelingen steeds aan de vorsten berokkenden, was daarin gelegen, dat zij hen in hunne impopulariteit poogden mede te slepen. De haat, waarmede zij alleen werden vervolgd, trachtten zij ook door den vorst te doen deelen, opdat dit deelgenootschap voor hun een schild, een steun voor hun gezag zoude zijn.

Moge de geschiedenis van den minister STRAFFORD, ten dien aanzien nimmer verloren gaan! — Zij levert lessen op, als geene andere, en is derhalve waardig in dit tijdsgewrocht herdacht te worden.

WENTWORTH, later graaf van STRAFFORD, een man, begaafd met uitstekende geestvermogens, verkocht zich, eenmaal tot minister verheven, met lijf en ziel aan den eenigen afgod dien hij eerde, de heerschzucht.

Het was de instandhouding van eigen invloed en gezag, welke hem koning KAREL I deed vleijen en zich aan al zijne begeerten en neigingen onderwerpen, welke het koningschap op den rand des verderfs moesten voeren.

Schuldiger, naar mate zijner groote hoedanigheden, ontving hij later den adeldom, niet als den doop der eer, maar als het loon zijner laagheid.

Begin (zoo schreef STRAFFORD aan den ongelukkigen koning KAREL I) *met de schulden des staats te vereffenen; met de onafhankelijkste en meest vrije Britten door eerambten en titels te verblinden, en alzoo aan uwe zegekar te hechten of in de algemeene denkwijze te verlagen;* — *vervolgens zult gij naar goedvinden regeren.*

Volgens STRAFFORD, moest de monarch in zich alles vereenigen, en als zoodanig de wetten bij besluit kunnen maken.

Het regt moest niet meer zijnen gewonen loop hebben, maar in sommige zaken van de beslissing des regters worden afgetrokken. *Ik weet*, schreef hij, *dat de advocaten zich tegen deze mijne leer zullen verheffen; maar in eene welgeordende monarchie ontleent alle regt van den koning zijnen oorsprong.* Verder schreef hij: *Verzeker u voor altijd van het leger.* — *Van alle deelen, waaruit de monarchie is zamengesteld, is dit het voornaamste.* — *Het leger zal u al het overige geven* (1).

(1) *Correspondence by earl STRAFFORD*, *London* 1831.

Naar deze aanhalingen, bij welke wij nog onderscheidene andere bewijzen zouden kunnen voegen, oordeele men, welk denkbeeld STRAFFORD zich van eene constitutionele monarchie vormde.

Behoeft men zich wel te verwonderen, dat de algemeene haat zijn deel werd? — Belager der vrijheid, op een oogenblik, dat dezelve buitengewone inspanning vorderde, kon hij door niets zich regtvaardigen. — Anderen, weggesleept door de zwakheid huns karakters, door hunne kortzigtigheid verblind, hebben dikwerf eene slechte zaak gediend, maar STRAFFORD kende al de uitgestrektheid zijner misdaad, — wist wat het beteekende, de vrijheid eens volks te belagen.

Wij bekennen, dat geen medelijden hem betoond werd, maar al de gestrengheid der wet tegen hem werd uitgeoefend

De braafste, de edelmoedigste leden des parlements, HYDE, FALKLAND enz. mannen, wegens hun zacht en regtvaardig karakter alom geëerd, stemden voor zijnen dood.

Het was, omdat — zijn leven eene gedurige zamenspanning tegen de vrijheid zijns lands geweest zijnde, — de keus tusschen den ondergang dier vrijheid en den dood eens enkelen niet moeijelijk zijn mogt. — STRAFFORD stierf onder de bijl des beuls: maar door al zijn bloed werden nog geenszins de gevolgen der onvoorzigtigheid afgekocht, welke door zijn gedurig handhaven in het bewind was bedreven. — Koning KAREL I van Engeland ondervond dit weldra, doch te laat! — Zijn gunsteling had reeds alles voor hem bedorven. — Zijne regering, door wantrouwen en afkeer ondermijnd, kon in het vervolg door willekeur alleen zich nog kortstondig staande houden.

Zij werd omvergeworpen, en op derzelver puinhoopen het schavot opgerigt, waarop KAREL I het leven liet. — Zoo waar is het, dat gehate gunstelingen den troon ondermijnen, en niet, bij tijds verwijderd, vroeg of laat den vorst in hunnen val medeslepen!

Wanneer zal er een einde komen aan de walgelijke vleijerij jegens de koninklijke familie?

(*Ingezonden.*)

Dit vroeg ik mij, bij het lezen van zoodanige vleitaal, als men bij herhaling kan vinden in den *Avondbode* en het *Algemeen Handelsblad*.

Heeft de strooppot ons dan nog niet genoeg gekost? want ook jegens den vorigen koning spaarde men geen' uitbundigen lof, en hij moest dus wel in het denkbeeld geraken, alsof hij werd aangebeden, ook bij het begaan der grootste misstappen. Koningen zijn menschen en kunnen dwalen: wie zou hiervan niet de overtuiging hebben; maar laat men toch, in 's hemels naam, ten hunnen aanzien geene afgoderij plegen. Men prijze daadzaken die te prijzen zijn, vooral openlijk de zoodanige die getuigenis dragen van een waarlijk edel gemoed, — maar tevens late men afkeer blijken van hetgeen verkeerd is te noemen. Vleijerij bederft den besten aanleg; en wat verwekken algemeene loftuitingen, als daarop nog al valt af te dingen? — niets dan een glimlach bij medelijdend schouder-ophalen.

Past het, bij voorbeeld, in de tijden, die wij beleven, onder den schuldenlast die ons drukt, zoo hooggaande te roemen het ten toon spreiden van zoo veel pracht ten hove, als waarvan men dezer dagen de beschrijving las in de bovengenoemde dagbladen. Men kan, ja, behangen met paarlen en juweelen, in rijke kleederdragt, dansen aan den rand van een' afgrond, — maar strookt dit met de wijsheid, met de eenvoudigheid, die ons beter zou voegen en waartoe onze landaard veel meer is gestemd, dan tot ijdele praalvertooningen. Wat moeten er zoo vele duizenden van zeggen die gebrek lijden, en met zoo vele zorgen en kommer enorme belastingen hebben op te brengen? Ja maar, zegt men, het geeft vertier. Ik zou dit toestemmen, indien men de zekerheid had, dat zij allen, die aan zulke feesten deelnemen, er de kosten van konden dragen; doch ik stel vast, dat dit, bij velen het geval niet is, en dat menige leverancier lang naar zijn geld zal moeten wachten, zoo hij al geene bankroeten beloopt. Hij, die meer verteert dan hij inkomen heeft, berokkent een zeker kwaad; en vermits vele eerlijke ambtenaren moeite hebben om met hun gewoon tractement rond te komen, — wat moet het geven als zij worden uitgelokt tot deelneming aan overdadige luxe, aan gecostumeerde bals, die handen met geld kosten, om niet te spreken van de ijdelheid welke er door wordt opgewekt.

Amsterdam, 28 februari 1841.

EEN ABONNÉ VAN DE PATRIOTT[illegible]

Bela.

Uit de papieren van eenen Russischen officier aan gene zijde van den Kaukasus.

(*Uit het Russisch van MICHAEL LERMONTOFF, naar het Duitsch van K. A. VARNHAGEN VON ENSE.*)

(*Vervolg en slot van n°. 39.*)

— Een tweede nacht begon; wij sloten geen oog, en weken niet van haar bed; zij leed schrikkelijk, steende, en zoodra de pijn een weinig bedaarde, beijverde zij zich, om GRIGORIE ALEXANDROWITSCH te verzekeren, dat zij beter was, trachtte hem over te halen, dat hij moest gaan slapen, en kuste hem de hand, die zij uit de hare niet los liet. Tegen den morgen begon zij met den dood te worstelen, wentelde zich om en om, scheurde het verband af, en het bloed vloeide op nieuw uit de wond. Toen wij haar weder verbonden hadden, werd zij op eens rustig, en bad PETSCHORIN dat hij haar kussen zou. Hij knielde voor het bed neder, hief haar het hoofd met het kussen op, en drukte zijnen mond op hare koude lippen: zij sloeg hare sidderende armen vast om zijnen hals, alsof zij met dezen kus hare ziel in hem wilde overgieten... Maar neen! zij deed er wel aan, dat zij stierf: want wat ware er van haar geworden, als GRIGORIE ALEXANDROWITSCH haar verlaten had? En dat had toch zekerlijk gebeurd, vroeg of laat...

— In de eerste helft van den volgenden dag was zij rustig, stil en gedwee, hoezeer onze doctor haar ook met compressen en mixturen plaagde. » Ik bid u, gij hebt zelf gezegd, dat zij niet te redden is, waartoe dan nu al dien omslag?" — »Het geschiedt alles ten beste, MAKIM MAKIMITSCH," antwoordde hij, » om het geweten gerust te stellen." — Een schoon geweten.

— 's Namiddags klaagde zij zeer over dorst en hitte. Wij openden een venster; maar buiten was het warmer dan in de kamer; wij plaatsten ijs om haar bed; — niets wilde helpen. Mij was die onverdragelijke dorst bekend als een voorteeken des naderenden doods, en ik zeide dit aan PETSCHORIN. — » Water, water!" riep zij met heesche stem, zich in het bed oprigtende.

— Hij werd bleek als een doek, nam een glas, schonk in, en reikte het haar toe. Ik bedekte mijn gezigt met de handen, en begon een gebed op te zeggen; ik weet niet meer, wat voor een... Ja, mijn vriend, ik heb dikwijls lieden in het hospitaal en op het slagveld zien sterven, dat alles was lang zoo niet als dit, dat was niets, hierbij!... Vooral nog, ik beken het, bedroefde mij een ding: zij dacht voor haren dood geene enkele maal aan mij; en toch heb ik haar dunkt mij, als een vader lief gehad! Nu, God vergeve het haar! — En, om de waarheid te zeggen; wie ben ik dan toch, dat zij voor haren dood nog mijner gedenken moest?...

Toen zij het water had uitgedronken, werd zij beter, maar drie minuten later gaf zij den geest. Men hield haar een spiegel voor den mond.... geen adem bewasemde hem!.... Ik voerde PETSCHORIN de kamer uit, naar buiten, en wij gingen op den vestingwal; lang gingen wij naast elkander op en neer, geen woord sprekende, de handen op den rug; zijn gelaat drukte niets bijzonders uit, en ik was hierover een weinig misnoegd: in zijne plaats was ik van verdriet gestorven. — Eindelijk ging hij in de schaduw op den grond zitten, en teekende met een stokje in het zand. Ik wilde hem toch troosten, weet gij, al was het dan maar uit welvoegelijkheid, en begon te spreken; hij zag mij aan, en lachte. Eene koude rilling liep mij over het lijf bij dit lagchen.... Ik ging, om de doodkist te bestellen.

— Ik beken het, gedeeltelijk om mij te verstrooijen, zocht ik hierin bezigheid; ik had een stuk Termalama — kostbare Tscherkessen stof — hiermede liet ik de kist overtrekken, en ter versiering er tscherkessische zilveren tressen op zetten, die GRIGORIE ALEXANDROWITSCH nog voor haar gekocht had.

— Den volgenden dag, 's morgens vroeg bestelden wij haar ter aarde, achter de vesting, bij de beek, naast de plaats waar zij de laatste maal gezeten had; hare kleine grafheuvel is nu rondom met witte acacia's en holunder-struiken begroeid. Ik had gaarne een kruis opgerigt, maar gij weet, dat ging niet goed, want zij was toch altijd geene christin!

» Maar wat werd er van PETSCHORIN," vroeg ik.

— PETSCHORIN was lang ziek, hij viel af, de ongelukkige, maar wij spraken sedert nooit weder van BELA; ik zag dat hem dat onaangenaam zou geweest zijn, en waartoe ook [illegible]? Na drie maanden werd hij bij een ander regiment geplaatst, en verliet Grusië; maar juist valt mij in, dat iemand mij onlangs gezegd heeft, dat hij naar Rusland is teruggekeerd; maar in

de bekendmakingen voor de troepen stond het niet. — Overigens krijgen wij hier alle tijdingen laat.

„ Nu maakte hij eene lange uitweiding daarover, dat het zoo onaangenaam was, de nieuwstijdingen altijd een jaar later te vernemen, — waarschijnlijk om de treurige herinnering te verzwakken.

Ik viel hem niet in de rede, en hoorde ook niet.

Een uur daarna werd het mogelijk te rijden; de sneeuwjagt had opgehouden, de hemel helderde op, en wij gingen op reis. Onderweg bragt ik onwillekeurig het gesprek weder op BELA en PETSCHORIN.

„ Hebt gij volstrekt niet gehoord, wat er verder van KASBITSCH geworden is?"

„ — Van KASBITSCH? In waarheid, ik weet het niet... Maar er is, naar ik gehoord heb, op onzen regterflank, bij de Schapsugiërs een zekere KASBITSCH, een dolle waaghals, die in eene roode beschmet onder het bereik van ons geweer, stapvoets rondrijdt, en zeer beleefd buigt, als een kogel digt bij hem voorbij snort; maar het waarschijnlijk is het dezelfde.

In Kobi scheidden wij; ik reisde met postpaarden verder, en MAXIM MAXIMITSCH kon, wegens zijne zware lading, zoo snel niet volgen. Wij konden naauwelijks hopen, elkander ooit weder te ontmoeten, maar ontmoetten elkander toch, en als gij wilt, waarde lezer, kunt gij het welligt ook nog eens: dat is eene heele geschiedenis..... Maar moet gij niet bekennen, dat MAXIM MAXIMITSCH een achtenswaardig man is?.. Als gij dat erkent, ben ik volkomen beloond voor mijne welligt al te lange vertelling.

Advertentiën.

Getrouwd:

JONKHEER *H. W. A. SANDBERG*,

en

JONKVROUWE *A. P. SCHORER*.

HARDERWIJK, den 4den Maart 1841.

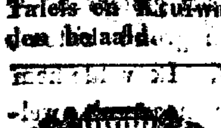
† † † HET GEMEENTE-BESTUUR VAN *APELDOORN* brengt met dezen ter kennisse van de daarbij belanghebbenden, dat, op Dingsdag den 9den Maart e. k., des voordemiddags ten elf ure, ten Raadhuize der Gemeente, publiek zal worden aanbesteed:

Het maken van eenen geheel nieuwen TORENSPITS op den dorps-kerktoren te *Beekbergen*.

Conditiën en voorwaarden liggen van heden af dagelijks, zon- en feestdagen uitgezonderd, ter visie van een ieder aan het Gemeente-huis te *Apeldoorn*.

LOCHEM, 25 *Februarij* 1841.

Ter kennis der belanghebbende wordt gebragt, dat, bij eene verordening van het PLAATSELIJK BESTUUR dezer stad van heden, is bepaald, dat, bij gelegenheid van de Maandelijksche Vee-markten alhier, op de gewone Marktplaats zullen gezet worden onderscheidene rijen PALEN, met touwen aan elkander verbonden, waaraan voortaan het ter verkoop aangeboden wordend Vee zal moeten vastgezet worden; — dat daarvoor van ieder Paard, jong of oud, *tien*, en van ieder stuk Hoornvee *vijf* centen, en voor de Kramen, die alsdan ook aldaar gezet worden, naar gelang van derzelver grootte, *vijf en twintig*, *twintig* en *vijftien* centen, en voor de opene Stallen, Tafels en Kruiwagens, *tien* centen zullen moeten worden betaald.



De Notaris Mr. *G. VAN ECK*, te *Arnhem*, is voornemens om op Maandag den 15den Maart 1841, des avonds ten 7 ure, in het *Hotel der Nederlanden*, binnen deze Stad, in het openbaar bij inzet den 14 dagen later bij toeslag, te verkoopen:

1°. Een HUIS en ERVE, bestaande in twee WONINGEN, met daarachter gelegen TUIN, even buiten de Stad *Arnhem*, aan den Nieuwen Kraan, Wijk G. N°. 33 en 34, bij het Kadaster bekend onder Sectie O. N°. 982, 983 en 984; bewoond door de Erfgenamen *KOOIJ*, en door den Postmeester *BURGERS*.

2°. Een Stuk TUIN of MOESGROND, van ouds genaamd *de Kosenderhes*, gelegen ter Zuidzijde van den Amsterdamschen Straatweg, op eenen kleinen afstand buiten de Stad *Arnhem*; uit hoofde van deszelfs schoone ligging *zeer geschikt tot het aanleggen van eenen* TUIN of een ZOMERVERBLIJF, bij het Kadaster bekend onder Sectie F. N°. 572 tot 576, ter grootte van 88 Roeden en 10 Ellen. Gedeeltelijk aan diversen verpacht en gedeeltelijk in eigen gebruik bij de Erfgenamen *GRAUS*.

3°. Eenen TUIN, met daarinstaand HUISJE, nabij de zoogenaamde *Tent op Rehberg*, ter Zuidzijde van den Utrechtschen straatweg, op een der schoonste punten in den omtrek van en op een kleinen afstand der stad *Arnhem* gelegen Kadaster-Sectie F n°. 362, ter grootte van 6 Roeden en 60 Ellen. In eigen gebruik bij de Erven *GRAUS*.

4°. Een WOONHUIS en ERVE, en BOUWLAND, staande en gelegen in het Dorp *Velp* aan de Achterstraat; Kadaster-Sectie D. N°. 395 en 396; groot 20 Roeden en 26 Ellen; in pacht bewoond door *JAN GERRITSEN*.

Ter bezigtiging der gezegde Huizen gelieve men zich bij de respective Bewoners te vervoegen; en ter informatie omtrent de verkoopsvoorwaarden ten Kantore van den voornoemden Notaris.



De Notaris *PLIESTER*, residerende te *Zevenaar*, zal, op verzoek van Mejufvrouw *G. JANSSEN*, ten haren huize, voormalig *Logement van Janssen*, aan *de Tolkamer*, te *Lobith*:

1°. Op Maandag, den 15den Maart 1841, publiek VERKOOPEN: een stuk BOUWLAND, gelegen te *Aerdt*, laatst in pacht bij *A. BEENEN* aldaar; en tevens publiek in perceelen VERHUREN al de overige ONROERENDE GOEDEREN, tot den Boedel van wijlen de Echtelieden *P. JANSSEN*, behoorende, gelegen aan *de Tolkamer*, te *Lobith*, waaronder verscheidene WEIDEN en BOUWLAND.

2°. Op Dingdag en Woensdag, den 16den en 17den Maart 1841, telkens beginnende 's morgens om 9 uur, *Erfhuisgewijze* VERKOOPEN:

Den geheelen INBOEDEL, met VOORTVARING en VEE, des gemelden Boedels, en bepaaldelijk op Dingsdag: *Drie* PAARDEN, *vier* MELK-KOEIJEN, KARREN, PLOEGEN, EGGEN, en andere BOEREN-GEREEDSCHAPPEN, PAARDE-TUIG, HOOI en wat verder tot de Boerderij behoort.

Op Woensdag den 17den Maart: de HUISMEUBELS, BEDDEN en BEDDEGOED, eene PIANO, eene SPEELKLOK, BAKKERS-GEREEDSCHAPPEN en hetgeen verder zal worden voorgebragt.

† † † Op den 16den Maart 1841, bij inzetting, en den 24sten Maart daaraanvolgende bij toeslag, beiden des avonds ten 6 ure, zullen, in het Logement *de Zwaan*, te *Velp*, ten overstaan van den Notaris *VON ROSENTHAL* aldaar, publiek worden verkocht:

1°. Eene WEIDE, groot 2 Bunders en 30 Roeden.

2°. Een perceel BOUWLAND, groot 42 Roeden en 40 Ellen.

3°. Een DITO perceel, groot 36 Roeden en 60 Ellen.

Alles onder *Velp* gelegen.

4°. *Twee* VROUWEN-ZITPLAATSEN in de *Nieuwe Kerk* aldaar, en

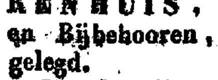
5°. Eene GROEF op de Algemeene Begraafplaats aldaar.



De Notaris *KOLFSCHOTEN*, te *Arnhem*, zal op Donderdag den 11den Maart 1841, des namiddags om 3 uren in het Logement *de Bok*, te *Renkum*, bij inzet veilen, om 14 dagen later, den 25sten dier maand, ter zelfder uur en plaats, finaal te verkoopen:

Een onverdeeld derde aandeel in eene sedert 1784 met het beste gevolg gedreven STEENBAKKERIJ, bestaande uit WOONHUIS met STALLING voor 4 Paarden en Hoornvee, KNECHTSWONING, MOESTUINEN en BOOMGAARD; *twee* STEENOVENS van 5 en 7 monden, TURFSCHUUR, VORMPLAATSEN ruime BERGPLAATSEN voor Steenen en Aarde. Wijders beste Uiterwaardsche WEIDE, eenig BOUWLAND en RIJSWAARD, volgens het Kadaster Sectie D N°. 1 tot N°. 16, groot 24 Bunders, 72 Roeden en 20 Ellen, alles aan elkander gelegen te *Heteren*, buitendijks, op 2 uren afstands van *Arnhem* en 3 uren van *Nijmegen*.

Nadere informatiën zijn te bekomen ten kantore van voormelden Notaris, en om aanwijzing vervoege men zich bij den mede-eigenaar *M. VESTRIK*, op den Steenoven te *Heteren*.



In een der schoonste gedeelten der *Veluwe*, in *Gelderland*, wordt UIT DE HAND TE KOOP aangeboden een aanzienlijk LANDGOED, met een voor weinige jaren geheel nieuw gebouwd HEERENHUIS, KOETSHUIS, STALLING en Bijbehooren, ruim 70 Bunders groot, en wel aangelegd.

De Gegadigden worden verzocht zich met gefrankeerde brieven aan te melden, onder Letter K, bij den Uitgever der *Arnhemsche Courant*.

VERKOOPING VAN BOOMEN.

De Notaris Mr. *JB. NIJHOFF*, zal, op Maandag den 8sten Maart 1841, des namiddags ten 3 uur, in de *Koude Herberg*, onder *Oosterbeek*, bij *Arnhem*, publiek aan de meest biedenden verkoopen:

Ongeveer 70 *stuks* ZWARE BEUKEN-BOOMEN, staande op het Landgoed *Hartestein*. — Aan te wijzen door den Mr. Timmerman *H. HILHORST*, wonende te *Oosterbeek*.

† † † Ten overstaan van den Notaris *VON ROSENTHAL*, te *Velp*, zal men, op den 11den Maart 1841, des voormiddags ten 11 ure, ten huize van *R. DE ROOS*, aan *de Steeg*, publiek verkoopen:

Eene aanzienlijke hoeveelheid BEUKEN- en EIKEN-ONDERDRUKKELINGEN mitsgaders SNOEIHOUT. — Alles te zien op het Landgoed *Middachten*.

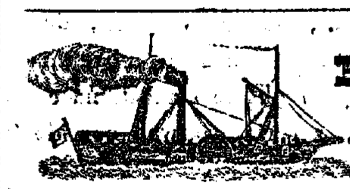
Te *Arnhem* is TE HUUR, en met 1°. Mei te aanvaarden,

Een alleraangenaamst gelegen, droog, zeer logeabel, voor *drie* jaren nieuw gebouwd, HUIS. Het bevat, behalve ZOLDER, TURFZOLDER, KEUKEN en *watervrijen* KELDER, onderscheiden zeer fraaije VERTREKKEN, die allen het uitzigt hebben op Buitensingel en Koningsplein. — Het is te bevragen bij Hus *VAN ITERSON*, die hetzelve bewoont en die gaarne gelegenheid zal geven, dat het worde bezigtigd.

Te Huur, tegen 1°. *Mei*,

Een voor twee jaar nieuw gebouwd HEERENHUIS, staande in de Koepoortstraat, tegen over de Hoofdwacht, bevattende *vijf* KAMERS, waarvan drie behangen en geplafoneerd, KEUKEN en OPEN PLAATS.

Te bevragen bij de Boekhandelaren *KETS EN LAMBRECHTS*, te *Doesborgh*, met *gefrankeerde* brieven, onder Letter *B*.



RIJN EN IJSSEL-STOOMBOOT-MAATSCHAPPIJ.

Dienstregeling over de maand Maart 1841, *welke bij open water*, *met Vrijdag den* 5*den Maart eenen aanvang zal nemen*.

Van *Amsterdam* naar *Kampen*, Maandag, Woensdag en Zaturdag, des morgens ten 7 ure.

Van *Kampen* naar *Amsterdam*, Dingsdag, Vrijdag en Zondag, des namiddags ten 1 ure.

Waterhoogte te Arnhem.

Den 3 Maart 2 El 3 Palm 0 Duim; gew. 0 Duim; gev. 21 D.

Prijs-Courant der Effecten.

DINGSDAG 2 MAART.	Laagste koers.	Hoogste koers.	Koers ten $4\frac{1}{2}$ u.
NEDERL., Werk. Schuld a $2\frac{1}{2}$ pCt.	$50\frac{5}{8}$	$50\frac{7}{16}$	$50\frac{7}{16}$
Dito Dito . . » 5 »	$97\frac{7}{8}$		
Uitgestelde Schuld . . » »			
Kansbiljetten . . . . . f	$22\frac{5}{16}$	$22\frac{3}{8}$	$22\frac{5}{16}$
Amortisatie-Syndicaat. à $4\frac{1}{2}$ pCt.	$87\frac{1}{4}$	$87\frac{3}{8}$	$87\frac{3}{8}$
Dito Dito . » $3\frac{1}{2}$ »	$71\frac{5}{8}$		
Handelmaatschappij . » $4\frac{1}{2}$ »	$160\frac{1}{2}$	$160\frac{5}{8}$	$160\frac{5}{8}$
Nieuwe Dito . . . . » $4\frac{1}{2}$ »	$100\frac{1}{4}$		
Nieuwe Dito 1837 . » $4\frac{1}{2}$ »			
Oostindische Leening » 5 »	$95\frac{7}{8}$	$95\frac{1}{2}$	
Spoorweg Haarlem . . »			
Aand. Rijn-Spoorweg . » $4\frac{1}{2}$ »			
FRANKR. Inschrijv G B. » 3 »			
SPANJE. Leening *Ardoins* » 5 »	$22\frac{1}{16}$	$22\frac{1}{8}$	$22\frac{1}{16}$
Dito onbep. stukk. . » 5 »			
Passive . . . . »			
Deferred . . . . »			
Fransche Uitgestelde »	$6\frac{1}{8}$		
PORTUGAL. Oblig. te Lond. » 3 »			
RUSL. *H. & C.* 1798, 1816. » 5 »	$104\frac{3}{8}$		
Dito 1828, 1829 . . » 5 »	$104\frac{1}{4}$		
Dito 1831, 1833 . . . » 5 »	$97\frac{1}{16}$	$97\frac{3}{8}$	
Oblig. bij *Hope* . . . . » 4 »	$87\frac{3}{8}$		
Oblig. te Londen . . . » 5 »			
Dito te Hamburg . . . » 5 »			
Inschrijving in Assign. » 6 »	$68\frac{1}{2}$		
Certific. van dito. . . » 6 »	$63\frac{1}{4}$		
POLEN. Aandeel. a fl 300 » f			
Dito a fl 500 » »			
OOSTENR. Aand. a fl. 100 » f			
Dito a fl 250 . . . . » »			
Metalliek . . . . » 5 »	$103\frac{1}{2}$		
Dito . . . . » 3 »			
Dito . . . . » $2\frac{1}{2}$ »			
BRAZILIE. Dito dito » 5 »	$74\frac{1}{2}$		

Te Arnhem, bij C. A. THIEME, Boekdrukker.